antifa★n.ionias

Φλεβάρης 2017
08

σκέψεις για προλεταριακή χρήση από αντιφασιστική σκοπιά

ομορφαίνουμε τους τοίχους

με το antifa xalandri, στην γειτονιά τους

EDITORIAL

Από πού να ξεκινήσει κανείς να εξηγεί τους λόγους για τους οποίους καταλήξαμε στη δημιουργία αυτού του εντύπου;

Ένας λόγος σίγουρα είναι πως ό,τι έχουμε να πούμε δεν θα το βρούμε σε κανένα θεσμικό και αστικό μηχανισμό αναπαραγωγής ιδεολογίας και ειδήσεων. Καμία τηλεόραση, καμία εφημερίδα, κανένας «πνευματικός σαλτιμπάγκος» και κανένα μέσο μαζικής εξαπάτησης δεν θα αναδείξει ποτέ τίποτα διαφορετικό από τις κυρίαρχες αφηγήσεις, τις αφηγήσεις των αφεντικών μας.

Ένας άλλος λόγος οπωσδήποτε είναι η ανάγκη να εκφράσουμε τα αυτονόητα σε μια εποχή προμελετημένης διανοητικής φτώχειας και ανυπαρξίας εκείνων των τρόπων αντίληψης της πραγματικότητας που θα μας εμπόδιζαν να «πέφτουμε-από-τα-σύννεφα-κάθε-εβδομάδα». Ότι δηλαδή, φασισμός δεν είναι ούτε αυτό που μάθαμε στο σχολείο, ούτε αυτό που μας είπε ο τάδε ακαδημαϊκός ή ο δείνα πρεφαδόρος του καφενείου. Δεν είναι αυτό που γράφουν τα περισσότερα βιβλία ιστορίας ούτε αυτό που μας λένε «φωστήρες» των δημοσιογραφικών πάνελ και των social media. Είναι κάτι πιο μεγάλο, πιο σκοτεινό, πιο τερατώδες, η σβάστικα είναι μόνο ένα μέρος του και είναι επιτηδευμένα αποκρυμμένο.

Ακόμα ένας λόγος είναι τα συναισθήματα απύθμενης σιχαμάρας που αισθανόμαστε κάθε φορά που ακούμε για συσπείρωση του εθνικού κορμού, για εθνική συμφιλίωση και συστράτευση εργατών και αφεντικών κάτω από σημαίες έθνους-κράτους. Συναισθήματα που επεκτείνονται από τους ασπόνδυλους χαμένους κρίκους της εξέλιξης του ανθρώπινου είδους με στοχάδια στο κούτελο μέχρι κάθε αριστερο-ορθοδοξο-πατριώτη και επίδοξο διαχειριστή της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης.

Κυρίως όμως, ο λόγος που δημιουργήσαμε αυτό το έντυπο είναι η αναπόδραστη αναγκαιότητα να ζούμε και να αγωνιζόμαστε όπως αρμόζει σε κάθε κομμάτι της τάξης μας και η ανάπτυξη εργαλείων κατάλληλων για αυτή τη δουλειά. Ενάντια στα σχέδια που έχουν τα αφεντικά (μικρά και μεγάλα, αριστερά και δεξιά) και το κράτος τους για μας. Ενάντια στη βίαιη υποτίμηση της εργατικής μας δύναμης και της ίδιας μας της ζωής μέχρι και το όριο της εξόντωσης, καθώς και στην μπατσοστρατιωτική διαχείριση αυτής. Διεκδικώντας κάθε μέρα τους χώρους και τους χρόνους μας μέσα στη μητρόπολη και το κοινωνικό εργοστάσιο. Για να δηλώσουμε παρόντες στους εχθρούς μας και να ανακαλύψουμε τους φίλους μας. Για να αγωνιστούμε με το μόνο τρόπο που ξέρουμε και αξίζει τον κόπο. Αυτοοργανωμένα, στη βάση της ταξικής μας θέσης, των κοινών αναγκών και επιθυμιών μας, μακριά από λογικές ανάθεσης, αρχηγών και κρατικών θεσμών.

μια έκδοση του antifa neas ionias
για ηλεκτρονική επικοινωνία antifan.ionias@espiv.net

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΙΑ, ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗ...

Ζούμε σε μια χώρα η οποία είναι γεμάτη ρατσιστές, φασίστες, μπάτσους και ρουφιάνους. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών/τριών τα τελευταία χρόνια έχουν πολλαπλασιαστεί. Ο ωμός θάνατος χιλιάδων μεταναστών έχει γίνει κάτι περισσότερο από συνήθεια. Η καθημερινή βία αλλά και ο ρατσιστικός όχλος, συνεχίζει να αιωρείται πάνω από τα κεφάλια μας σε τέτοιο βαθμό μέχρις ότου απλά θα συνηθίσουμε να ζούμε παρέα.

Ο Σύριζα από την άλλη, εδώ και δύο χρόνια βροντοφωνάζει ότι ο ελληνικός λαός δεν είναι ρατσιστής και ότι κρύβει μέσα του βαθιά ανθρωπιστικά ερεθίσματα. Προσπαθεί να μας πείσει ότι δεν υπάρχουν πολλοί φασίστες γύρω μας, εκτός από μερικούς “τρελούς και αλλοπαρμένους”, κουνώντας το δάχτυλο σε όποιον ισχυρίζεται το αντίθετο.

Πριν κανένα χρόνο διεκδίκησε με εμφατικό τρόπο το νόμπελ ειρήνης και έφτασε μέχρι το σημείο να “βαφτίσει” όλους τους κωλορατσιστές των νησιών του ανατολικού Αιγαίου ως καλούς και φιλόξενους ανθρώπους.

Τα πράγματα όμως δεν είναι έτσι ακριβώς όπως τα παρουσιάζει η κάθε κρατική φωνή. Και αυτό μας το θυμίζουν και μας το τονίζουν οι ίδιοι οι μετανάστες/τριες με τις καθημερινές τους εξεγέρσεις μέσα και έξω από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Είναι οι ίδιοι που δεν χάφτουν τα παραμύθια περί φιλανθρωπίας και φιλοξενίας και αντιλαμβάνονται την αστυνομία, το στρατό, τους φασίστες ακόμα και τις ΜΚΟ ως κάτι εχθρικό. Είναι οι ίδιες οι μετανάστριες που κάνουν πολυήμερες απεργίες πείνας μέσα στα στρατόπεδα συγκέντρωσης βάζοντας το ίδιο τους το σώμα ως ασπίδα απέναντι στην καθημερινή βία, σωματική και ψυχολογική, που δέχονται. Είναι αυτοί και αυτές που δεν διεκδικούν μόνο μία καλύτερη ζωή παλεύοντας για την επιβίωση, αλλά μας δείχνουν ότι αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους ως ένα σώμα υποτιμημένο και βαθιά εξαθλιωμένο και παλεύουν μέρα με τη μέρα απέναντι στον κοντινό εχθρό τους. Τους μπάτσους, τους καραβανάδες, τους εθελοντές ανθρωπιστές των ΜΚΟ και τους σκατορατσιστές των ντόπιων περιοχών.

Καιρός είναι να συνειδητοποιήσουμε και πολλοί από εμάς, που εσκεμμένα ή όχι συνεχίζουμε να τρώμε αμάσητα αυτά που μας σερβίρει το κράτος και τα αφεντικά μας, ότι ο εχθρός μας είναι εδώ.

Ιστορίες από τους δρόμους. vol1

-Άσε ρε φίλε, έχω ξενερώσει τελείως.

-Γιατί τι έγινε;

- Βάφαμε με τον Γιώργο εχθές, και εκεί που τελειώναμε πετάγεται ένας με τον σκύλο του και αρχίζει και φωνάζει “επ, τι κάνετε εκεί;;;”.

- Τι ήταν αυτός;

- Ξέρω γω μωρέ… Ένας από τους κλασσικούς βλάκες που τους ενοχλεί το graffiti, από ότι κατάλαβα.

- Και τι κάνατε;

- Απλά δεν δώσαμε σημασία και συνεχίσαμε για να τελειώσουμε το κομμάτι και να σηκωθούμε να φύγουμε.

- Και αυτός τι έκανε;

-Ήρθε κοντά και άρχισε να μας παριστάνει τον μπάτσο. “Θα φωνάξω την αστυνομία, και δεν πρέπει να βάφετε σε δημόσιους χώρους” και όλο τέτοιες μλκιες έλεγε. Ε και επειδή τον τσέκαρα ότι έπαιρνε τηλέφωνο κάποιον από μακριά, σηκωθήκαμε και φύγαμε για να μην μας μπουζουριάσουν.

-’Ηρθαν μπάτσοι τλκ;

-Επειδή μένει ένα φιλαράκι εκεί κοντά στην περιοχή, μου είπε ότι σκάσανε μετά από λίγο, αλλά δεν βρήκαν κανέναν και φύγανε.

-Γαμησέ τα ρε φίλε. Και εμείς παρόμοιο σκηνικό πάθαμε τότε που κολλάγαμε αφίσες.

-Πότε ρε;

-Πριν από μία εβδομάδα είχαμε βγει για να κολλήσουμε την καινούργια αφίσα και κατεβαίνουν δύο άτομα από ένα αμάξι και αρχίζουν να μας ρωτούν " τι κωλάτε;" και τέτοια.

-Εσείς τι κάνατε;

-Εγώ σκέψου τον έναν από αυτούς τον ήξερα. Ένας φασιστάκι από το παλιό σχολείο μου ήταν που του άρεσε να κάνει τσαμπουκάδες.

-Και τι έγινε ρε μλκ τλκ?

-Κάτσε ρε βιαστικέ θα σου πω… Αυτοί οι βλάκες δεν κατάλαβαν ότι ήμασταν αρκετοί εμείς, επειδή 4 άτομα περπατούσαμε λίγο πιο πίσω. Πήγαν να ξεκινήσουν έναν τσαμπουκά στους δύο δικούς μας που κολλούσαν, αλλά σκέψου ότι μόλις μας είδαν και τους υπόλοιπους κάνανε σιγά σιγά βήματα πίσω.

-Και τελικά τι έγινε;

- Οι δυο δικοί μας που κολλούσαν τσαντίστηκαν και πριν καν φτάσουμε και οι υπόλοιποι ξεκίνησαν να τους κυνηγάνε. Δεν τους πρόλαβαν γιατί μπήκαν στο αμάξι και φύγαν.

- Πινακίδες πήρατε;

- Δεν πρόλαβαν να δουν αλλά ο ένας τσέκαρε το χρώμα και τι μάρκα τους αμαξιού. Που θα πάει… Όλο και κάπου θα τους πετύχουμε, δεν μπορεί.
-Σιγά ρε μάγκα, κατούρα και λίγο...χαχαχα…

-Γελάς μλκ αλλά άμα έσκαγαν και μπάτσοι μετά, μπορεί να τους τρέχαν τους δικούς μας. Θέλει προσοχή. Στα λέω και εσένα που βάφετε συχνά και έχετε γεμίσει τους τοίχους. Α να σου πω. Πότε θα πάμε να κάνουμε καμιά ταγκιά;

- Χαχαχαχα, θέλει και ταγκιά η μούρη σου...χαχαχα..

- Έλα πες τώρα σοβαρά. Πότε θα κανονίσουμε;

- Χαχαχα. Θα σε πάρω τηλ να κανονίσουμε την επόμενη εβδομάδα γιατί έχουμε βρει ένα ωραίο σημείο σε ένα εργοστάσιο που φαίνεται από τον ηλεκτρικό.

- Οκ τα λέμε.

- Άντε γεια αφισοκολλητή...χαχαχα

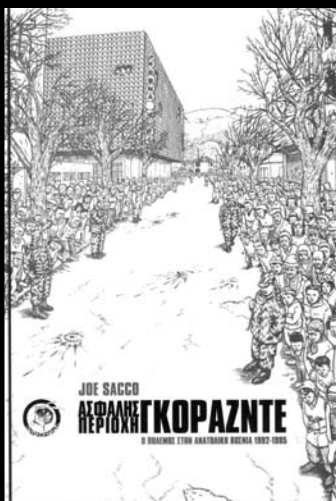
- Τι μλκς είσαι...Γεια...

Ασφαλής περιοχή Γκοράζντε, ο πόλεμος στην ανατολική Βοσνία, Joe Sacco.

Θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε την ομάδα του antifa scripta για την έκδοση αυτού του βιβλίου, που πραγματικά έχει να προσφέρει πολλά στο κίνημα. Γιατί το κόμικ του Joe Sacco “Ασφαλής περιοχή Γκοράζντε”, όπως λέει και στην εισαγωγή, δεν είναι μια βαρετή αφήγηση, όπως αμέτρητες άλλες ανταποκρίσεις από εμπόλεμες ζώνες. Αντίθετα πρόκειται για μια αντιφασιστική, αντιμιλιταριστική αφήγηση ολόκληρου του πολέμου της Βοσνίας. Ενός πολέμου που έχει να μας διδάξει πολλά και για το σήμερα, τους καιρούς του διάχυτου αντιμουσουλμανισμού.

Μιλάει για την περίοδο του 1992- 1995, τότε που οι βαλκάνιοι γείτονές μας στην κυριολεξία σφάζονταν, για να μοιραστεί η Γιουγκοσλαβία. Μετά από μια δεκαετία αποσταθεροποίησης της Γιουγκοσλαβίας που ακολούθησε το θάνατο του Τίτο το 1980, ο Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς, επικεφαλής του σερβικού Κομμουνιστικού Κόμματος, έγινε σταδιακά ο κύριος πολιτικός εκφραστής του σέρβικου κρατικού μηχανισμού. Κι ως τέτοιος προσπάθησε να φέρει σε πέρας τη δημιουργία της Μεγάλης Σερβίας. Ο Ράντοβαν Κάρατζις, πολιτικός ηγέτης των Σέρβων της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης, πρωτοστάτησε στην απόσχιση των Σερβοβόσνιων από το κράτος της Βοσνίας και διεκδίκησε την ένωση του σερβοβοσνιακού πληθυσμού, καθώς και ενός μεγάλου κομματιού του βοσνιακού εδάφους με τη «μητέρα Σερβία». Από την άλλη, οι Σέρβοι ακροδεξιοί παραστρατιωτικοί οι περιβόητοι Τσέτνικ με επικεφαλής τον Αρκάν έφτιαξαν στρατόπεδα συγκέντρωσης και γέμισαν ομαδικούς τάφους, όλα με την πλήρη στήριξη του σέρβικου κράτους και με την ανοχή της ειρηνευτικής δύναμης του ΟΗΕ. Τελικά μετά από τις μαζικές δολοφονίες και βιασμούς Βόσνιων μουσουλμάνων τα σύνορα παρέμειναν ίδια, οι άνθρωποι όμως άλλαξαν. Περιοχές της ανατολικής Βοσνίας όπως , το Γκοράζντε και την Σρεμπρένιτσα που μουσουλμάνοι, χριστιανοί , Κροάτες και Σέρβοι ζούσαν όλοι μαζί κατέληξαν να είναι «εθνικά καθαρές».

Το ελληνικό κράτος υποστήριξε ενεργά τους Σέρβους φασίστες στην εθνοκάθαρση της Βοσνίας. Παρείχε τρόφιμα, φάρμακα, καύσιμα, ιατρική βοήθεια, στρατιωτικές στολές, χρήματα ακόμα και έμψυχο δυναμικό(με την μορφή ελλήνων παραστρατιωτικών). Το σύνθημα που είχε κυριαρχήσει τότε είναι χαρακτηριστικό, όσο και τρομοκρατικό: «Η λύση είναι μία, σύνορα με την Σερβία. Οι πιο μεγάλοι σε ηλικία είμαστε σίγουροι ότι ακόμη θυμούνται τα περίφημα μακεδονικά συλλαλητήρια, για τα οποία είχαν κλείσει όλα τα σχολεία για να μπορέσουν να παραβρεθούν όλοι οι μαθητές σε αυτά, σε ένα εμετικό εθνικιστικό παραλήρημα. Το ενδιαφέρον λοιπόν του ελληνικού κράτους είχε να κάνει με την ανεξαρτητοποίηση του μικρού κράτους της Μακεδονίας. Οι δύο διαφορετικές τάσεις στο εσωτερικό του ελληνικού κράτους είχαν ορθά περιγραφεί από το συνοπτικό δίλλημα “τανκς ή banks”. Κύριος εκφραστής της πρώτης τάσης ήταν ο Αντώνης Σαμαράς - τότε υπουργός Εξωτερικών και μετέπειτα πρωθυπουργός του ελληνικού κράτους- που επεδίωκε την επέκταση των συνόρων με στρατιωτικά μέσα. Τελικά η τάση που υπερίσχυσε ήταν αυτή του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη τότε πρωθυπουργού του ελληνικού κράτους- που στόχευε στην «οικονομική επέκταση» των συνόρων. Η ελληνική κοινωνία συστρατευόταν με τα εθνικά συμφέροντα και στήριζε σύσσωμη τους «Σέρβους αδερφούς». Η σφαγή τόσων ανθρώπων πέρασε στο ελληνικό φαντασιακό σαν μια «ασήμαντη λεπτομέρεια».

Η εθνοκάθαρση των Βόσνιων μουσουλμάνων, η μεγαλύτερη σφαγή σε ευρωπαϊκό έδαφος μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, από το σέρβικο στρατό και τις παραστρατιωτικές ομάδες συνεχίζει να συσκοτίζεται και να αποκρύπτεται. Αυτό το κόμικ, παρόλο που στις σελίδες του δεν αναφέρεται πουθενά η ελληνική εμπλοκή στο βαλκανικό σφαγείο, εξακολουθεί να είναι σημαντικό και χρήσιμο, γιατί ρίχνει λίγο φως σε μια βαθιά κρυμμένη ιστορία, που θα μπορούσε να μας αφορά όλους. Οι πρωταγωνιστές του δεν είναι ούτε θύματα ούτε ήρωες. Είναι καθημερινοί άνθρωποι που βρέθηκαν σε ένα πόλεμο για τέσσερα ολόκληρα χρόνια. Νομίζουμε πως όσοι το διαβάσουν, θα συμφωνήσουν μαζί μας ότι η ιστορία του “Ασφαλής περιοχή Γκοράζντε” είναι μια ιστορία που αφορά και το δικό μας παρόν.

ΕΚΤΑΚΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Ρατσιστικά βίντεο προέτρεπε τους μαθητές να δουν ο πρόεδρος του συλλόγου γονέων και κηδεμόνων σε δημοτικό σχολείο της Λάρισας σύμφωνα με καταγγελία της διευθύντριας του σχολείου. Ο σύλλογος, ο οποίος αντιδρά στο να φοιτήσουν στο σχολείο παιδιά μεταναστών, έφτασε στο σημείο να απειλήσει ακόμα και με κατάληψη. Παρόμοιες ρατσιστικές αντιδράσεις είχαμε και από συλλόγους γονέων και κηδεμόνων και σε άλλες περιοχές, όπως στο Πέραμα. Αναρωτιόμαστε πως γίνεται η πλειοψηφία των προέδρων των συλλόγων γονέων και κηδεμόνων να είναι και ρατσιστές και μαλάκες

Την 1η Δεκέμβρη σημειώθηκε έκρηξη στο κατάστημα της αλυσίδας Everest στην πλατεία Βικτωρίας, που είχε ως αποτέλεσμα το θάνατο της Β.Π. η οποία εργαζόταν στο υπόγειο του καταστήματος ως λογίστρια, καθώς και τον τραυματισμό άλλων 3 εργαζομένων και 2 περαστικών. Τα πραγματικά αίτια ήταν οι άσχημες συνθήκες εργασίας και τα ανύπαρκτα μέτρα ασφαλείας, γεγονός που αποδεικνύει για άλλη μια φορά ότι για τα αφεντικά τα κέρδη έχουν μεγαλύτερη σημασία από τις ζωές των εργαζομένων. Δηλαδή δεν πρόκειται για ατύχημα αλλά για μια ακόμα εργοδοτική δολοφονία. Τα πράγματα ίσως ήταν λίγο πιο ευχάριστα αν στη θέση των εργαζομένων που τραυματίστηκαν βρίσκονταν οι τακτικοί θαμώνες των Everest-οι μπάτσοι.

ΕΚΤΑΚΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Τις νησίδες Ρω, Στρογγύλη και το Καστελόριζο επισκέφτηκε ο υπουργός εθνικής άμυνας Καμμένος, μαζί με βουλευτές του Σύριζα και παρέα με τρεις χρυσαυγίτες, ανάμεσα στους οποίους οι celebrity Κασιδιάρης και Παππάς για να «στείλουν μήνυμα ομοψυχίας στις ένοπλες δυνάμεις», όπως δήλωσαν, και με το βλέμμα πάντα στραμμένο στην απέναντι πλευρά του Αιγαίου. Το είδαμε και αυτό. Η πρώτη φορά αριστερά αγκαλιά με με φασίστες σε εξωτικά νησάκια του Αιγαίου. Ούτε εμείς δε θα μπορούσαμε να σκεφτούμε καλύτερο παράδειγμα που να επιβεβαιώνει τη συνέχεια του ελληνικού κράτους και το ότι η εθνική ενότητα γεννά νεκροταφεία.

Την ευκαιρία να επιδείξουν τον ανθρωπισμό τους προσφέρει στους ιδιοκτήτες ακινήτων το πρόγραμμα ''React'' του δήμου Θεσσαλονίκης για τη φιλοξενία μεταναστών –που χρηματοδοτείται από την Ε.Ε.-, σύμφωνα με το οποίο όποια οικογένεια φιλοξενεί πρόσφυγες στο σπίτι της θα λαμβάνει 75 ευρώ το μήνα για κάθε άτομο που φιλοξενεί. Ο ορισμός της ελληνικής φιλοξενίας με το αζημίωτο βέβαια. Και φράγκα και νόμπελ μαζί.

Το ανθρωπιστικό και ευαίσθητο ελληνικό κράτος άφησε για μέρες μέσα στο κρύο και στο χιόνι-μέσα σε σκηνές που θάφτηκαν κυριολεκτικά στο χιόνι- εκατοντάδες μετανάστες στο στρατόπεδο συγκέντρωσης-κάτεργο στη Μόρια στη Λέσβο, καθώς και στα στρατόπεδα στη Χίο και τη Σάμο. Ο ορισμός της ζεστής ελληνικής φιλοξενίας. Παρά τρίχα το χάσαμε το νόμπελ.

Ελπίζουμε να είσαστε έτοιμοι. Να έχετε κάνει ζέσταμα και να είστε αθλητικοί τύποι και όχι μπυροκοιλιάδες. Γιατί το κράτος άρχισε να τοποθετεί μπάρες και να κλείνει τους σταθμούς του μετρό και του ηλεκτρικού προκειμένου να ξεκινήσει η εφαρμογή του ηλεκτρονικού εισιτηρίου. Οι μπάρες σε όλους τους σταθμούς θα ανοίγουν πλέον μόνο με την επικύρωση του εν λόγω εισιτηρίου. Σε αυτό έρχεται να προστεθεί η τοποθέτηση περισσότερων ελεγκτών, σεκιουριτάδων και καμερών ακόμα και μέσα στους συρμούς. Ήρθε η στιγμή λοιπόν να ξεκινήσουμε προπόνηση και να βελτιώσουμε το άλμα μας όλοι εμείς που δεν έχουμε και αρνούμαστε πεισματικά να χτυπήσουμε εισιτήριο.

Κι όμως ζουν ανάμεσά μας. Θα τους έχεις συναντήσει σίγουρα στο διάλειμμα, στο διάδρομο, στην αίθουσα. Μπορεί να κάθονται στο διπλανό θρανίο, να είναι μπροστά σου την ώρα της πρωινής προσευχής που χασμουριέσαι και γαμωσταυρίζεις που σηκώθηκες πάλι νωρίς το πρωί. Ήρθε , λοπόν, η ώρα να μιλήσουμε γι αυτούς που όλοι τους ξέρουν αλλά κανένας δεν μιλάει. Μετά τη επιτυχία του προηγούμενου τεύχους με το κείμενο «Σκατόφατσες στη Ν. Ιωνία», και μετά από γενική ~~κατακραυγή~~ απαίτηση του πολυάριθμου αναγνωστικού μας κοινού σας παρουσιάζουμε με περηφάνια το:

«ΣΚΑΤΟΦΑΤΣΕΣ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ»

#1 Ρατσιστής –φασίστας συμμαθητής

Η χειρότερη περίπτωση. Μισάνθρωπος, ηλίθιος, σκατόψυχος. Τον ενοχλούν οι ξένοι συμμαθητές και γείτονες και δεν διστάζει-όταν τον παίρνει βέβαια- να ξεράσει τις πατριωτικές και ρατσιστικές του μαλακίες του τύπου «Δεν είμαι έγω ρατσιστής, αλλά αυτοί είναι ξένοι». Λατρεύει τις παρελάσεις, την σημαία, τον στρατό, την προσευχή (είναι και χριστιανός ορθόδοξος εξάλλου), κάθεται κλαρίνο στον εθνικό ύμνο, μισεί τις καταλήψεις. Ανίατη περίπτωση. Μόλις τον δείτε δώστε του τη γνωστή και αποτελεσματική θεραπεία ''σφαλιάρες και κλωτσιές'' και στείλτε μας mail να τον γνωρίσουμε και εμείς από κοντά.

#2 Συμμαθητής που θέλει να δηλώσει μπατσοσχολές

Φίλος του πρώτου. Μπορεί να είναι και το ίδιο άτομο. Του αρέσουν οι στολές, όχι οι αποκριάτικες. Τώρα μέσα στην κρίση, μπροστά στο φόβο της ανεργίας, το καλύτερο που σκέφτηκε ήταν να πάει να γίνει μπάτσος, δηλαδή σκυλί των αφεντικών. Σιγά μην γινόταν εργάτης-αυτό είναι για τους μετανάστες. Σαν μπόνους-εκτός από τη θεσούλα στο δημόσιο-θα μπορεί να τραμπουκίζει ανενόχλητος μετανάστες και νεολαίους παρέα με τους φασίστες φίλους του. Τώρα, λοιπόν, που δεν είναι ακόμα μπάτσος, ταράχτε τον στις φάπες και τις ροχάλες, ώστε να συνηθίζει από νωρίς τους κινδύνους του επαγγέλματος και να καταλάβει οτι σε αυτήν την πόλη υπάρχουν ακόμα άτομα που δεν γουστάρουν την αστυνομία και τους φίλους της.

#3 Ρουφιάνος

Κάθε σχολείο έχει τον δικό του. Είναι αυτός που μιλάει με τους καθηγητές στα διαλείμματα και τους γλύφει σε κάθε ευκαιρία. Από αυτόν μαθαίνει η διευθύντρια ποιος καπνίζει (και τι), ποιος κάνει κοπάνα και ποιοι σκοπεύουν να κάνουν κατάληψη. Όταν μεγαλώσει θα συνεχίζει να ασκεί το άθλημα και θα παίρνει τηλέφωνο τους φίλους του τους μπάτσους (βλέπε προηγούμενη κατηγορία) για να καρφώσει ποιοι κάνουν γκράφιτι στη γειτονιά, ποιοι αράζουν στην πλατεία και ποιοι κολλάνε αφίσες. Φτύστε τον στη μούρη αντί για καλημέρα.

#4 Λεφτάς συμμαθητής

Έχει λεφτά-όχι αυτός, οι δικοί του-και το δείχνει. Φοράει πάντα καινούργια ρούχα και παπούτσια και πάντα μάρκες. Όχι σαν τα δικά σου που έχουν αλλάξει χρώμα. Αγοράζει να φάει απέξω και παίρνει καφέδες χωρίς να το σκέφτεται, βγαίνει συχνά σε καλά και ψαγμένα μαγαζιά και σε προσκαλεί και εσένα να πας χωρίς να ξέρει ότι σου έχει μείνει ένα δίευρο στην τσέπη για να περάσεις την υπόλοιπη εβδομάδα και αν ζητήσεις από τους δικούς σου θα πάρεις τα γνωστά. Ο πατέρας του μπορεί να είναι αφεντικό του δικού σου και ίσως μια μέρα ο γιος συνεχίσει τη δουλειά του πατέρα του. Αν είναι καλός τύπος και σε κερνάει μην τον ξεκόψεις ακόμα. Αν όχι , τότε εξήγησέ του την ταξική σου θέση, τραμπουκισέ τον και φάε του την τυρόπιτα. Μπορεί κάποια μέρα να γίνει το αφεντικό σου.

#5 Καριερίστας- απουσιολόγος

Το μόνο που τον νοιάζει είναι τα μαθήματα. Οι δικοί του τον πιέζουν να διαβάζει και πηγαίνει ένα σωρό φροντιστήρια και ξένες γλώσσες. Θέλει να μπει σε μια καλή σχολή και να βρει μια καλή δουλειά ώστε να μη γίνει εργάτης. Αυτό είναι το μόνο που έχει σημασία γι αυτόν. Όταν τελειώσει τη σχολή ίσως κάνει μεταπτυχιακό στο εξωτερικό. Έχει αλλεργία στις καταλήψεις και δεν κάνει ούτε μία απουσία γιατί δεν θέλει να χάνει μάθημα. Όταν γίνει φοιτητής θα ψηφίζει ανοιχτή σχολή στις συνελεύσεις και στις εκλογές Ποτάμι. Συχνά, λόγω βαθμών , είναι και απουσιολόγος, εμπειρία που ίσως του φανεί χρήσιμη αν τα όνειρα για καριέρα καταρρεύσουν και γίνει επιστάτης ή υπεύθυνος σε κάποια επιχείρηση και ρουφιανεύει στο αφεντικό τους συναδέλφους που λουφάρουν. Προλαβαίνει πάντως να την δει αλλιώς ,να αλλάξει και στείλει μέηλ να μπει σε antifa πυρήνα.

#6 Κνίτης συμμαθητής

Ξεχωριστό φρούτο. Είναι αυτός που χαιρετούν οι κνίτες όταν μοιράζουν στα σχολεία και μιλάνε μαζί του. Μεγάλος πρήχτης. Θα σε ζαλίσει με τα συντονιστικά και το Μ.Α.Σ και θα σου κάνει μισάωρες αναλύσεις που πάντα θα καταλήγουν στο ότι μοναδική λύση για τα πάντα είναι να οργανωθείς στην ΚΝΕ. Ίσως μοιράζει και Ριζοσπάστη. Απόφυγέ τον όπως ο διάολος το λιβάνι, γιατί το πολύ το κάπα κάπα ξέρεις τι κάνει στο παιδί.

Αν αναγνωρίζεις τον εαυτό σου σε κάποια από τις παραπάνω κατηγορίες δυστυχώς την πάτησες. Άρχισε να την ψάχνεις πριν η βλακεία γίνει μόνιμη. Προλαβαίνεις ακόμα να αλλάξεις και να σωθείς. Αν πάλι θεωρείς ότι υπάρχει κάποια σκατόφατσα στο δικό σου σχολείο που αξίζει ειδικής μνείας στείλε μας στο μέηλ και ένας τυχερός αναγνώστης θα κερδίσει μια ετήσια συνδρομή για το έντυπό μας και ένα selfie stick για να βγαίνει φωτογραφίες με τις σκατόφατσες.

street stories

Δύο χρόνων σύνθημα στο γηπεδάκι που αράζουν όλοι εκτός από τους ΑΜΕ

Ήρθαν γρήγορα και έφυγαν γρηγορότερα

Την ίδια μέρα οι αεκτζήδες ξηγήθηκαν διορθώσεις

Και μια τελευταία προσθήκη από εμάς, μετά από τρεις μέρες

ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΠΑΡΤΕ ΠΡΕΦΑ ΔΕΝ ΕΙΣΤΕ ΟΥΤΕ ΓΙΑ ΟΥΕΦΑ!

Είχαμε γράψει σύνθημα ωραίο στο γηπεδάκι κάτω απ' το σταθμό. "Μίσος Ταξικό Ξεφτίλες Πατριώτες", με την υπογραφή και το μαυροκόκκινο σημαιάκι. Απλά πράγματα αρκεί να τα καταλαβαίνει κανείς. Είχε κάτσει δύο χρόνια. Παρασκευή πριν δύο βδομάδες ήρθαν οι βλάκες οι ΑΜΕ γράψανε πως είναι πατριώτες βάλανε το μαυρομπλέ σημαιάκι με την υπογραφή τους και φύγανε στα γρήγορα. Δεν κράτησε πάνω από μέρα. Οι αεκτζήδες της γειτονιάς ξηγήθηκαν διορθώσεις με ασπροκίτρινο σημαιάκι και την υπογραφή τους. Επειδή, και η βλακεία έχει τα όριά της. Στον δρόμο στην πλατεία και στο γήπεδο. Επειδή δεν είμαστε όλοι πατριώτες.

antifa neas ionias

Για επικοινωνία: antifan.ionias@espiv.net
https://antifaneasiwnias.wordpress.com/